

Arrest

nr. 89 617 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. GEUKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Banja e Pejës (gemeente Istok) en bent u Kosovaars staatsburger. Uw oudste zus werd in Kosovo op school door Albanezen lastig gevallen omdat ze Rom is. Uzelf kende geen problemen in Kosovo. Op de leeftijd van elf jaar verliet u samen met uw vader F. F. {...} (O.V. xxxxxxxx), uw moeder V. B. {...} (O.V. xxxxxxxx) en uw broers en zussen Kosovo. Waarom weet u niet. Jullie kwamen in 2004 of 2005 aan in Zwitserland, waar uw ouders asiel aanvroegen. Na vier en een half jaar werd hun asielaanvraag geweigerd en kwamen jullie naar België. Hier vroegen uw ouders een eerste keer asiel aan op 16 november 2009. Op 7 februari 2011 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing, die op 29 april 2011 werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw ouders besloten daarop een tweede asielaanvraag in België

in te dienen op 10 mei 2012. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 mei 2012 onontvankelijk verklaard. Omdat u ondertussen meerderjarig was geworden, moest u nu zelf een asielaanvraag indienen, wat u deed op 14 mei 2012. U wenst anno 2012 niet naar Kosovo terug te keren omdat u er niets, o.a. geen huis, of niemand heeft en omdat u niet weet of u als Rom in Kosovo aan werk zou kunnen geraken. Bovendien heeft u schrik van de Albanezen omdat zij Roma uitschelden en duwen, zoals ze doen met de kinderen van uw oom wanneer zij naar school gaan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw tijdelijke verblijfskaart als asielzoeker uit Zwitserland neer, uitgereikt in het kanton Luzern op 20 maart 2005 en geldig tot 26 september 2009.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u daar niets, o.a. geen huis, en niemand heeft (CGVS, p. 6). Dergelijke motieven zijn evenwel van louter persoonlijke en socio-economische aard en ressembleren dan ook niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voorts haalde u aan te vrezen als Rom geen werk te zullen vinden in Kosovo. Op de vraag waarom u er als Rom geen werk zou kunnen vinden, kon u echter geen antwoord geven (CGVS, p. 7). In dit verband kan volledigheidshalve gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of louter origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden, ... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in de vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondragelijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, ... van Rom. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Verder haalde u nog aan dat u, hoewel u zelf nooit persoonlijke problemen kende in Kosovo, bij een terugkeer naar Kosovo vreest er als Rom niet door de Albanezen aanvaard te zullen worden en lastig gevallen te zullen worden. Uw zus werd immers zeven jaar geleden door Albanezen op school gepest en ook de kinderen van uw oom ondergingen hetzelfde lot (CGVS, p. 6-7). Deze door u ingeroepen algemene sfeer van discriminatie jegens Roma in Kosovo is anno 2012 evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de algemene situatie van Roma in Kosovo betreft, kan

immers gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten meer voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Specifiek voor de regio Pejë, waartoe de gemeente Istok behoort, kan worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie voor de RAE bevredigend is en dat er in deze regio de afgelopen jaren slechts één veiligheidsincident werd gemeld dat gericht was tegen een Roma-man (aanval door een onbekende).

Mocht u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo toch problemen krijgen met Albanezen, dan blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal verder dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van de daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het louter feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2012 niet meer gesproken kan worden van algemeen interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor de vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusiek die van RAE, op basis van individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Het door u neergelegde document doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw verblijf als asielzoeker in Zwitserland wordt door mij niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel alsook schending van de artikelen 52 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en schending van artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende het statuut van vluchtelingen en van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van vluchtelingen van 31 januari 1967.

Verzoekster verwijst naar de verklaringen van haar vader (stuk 3) en stelt dat zij deze feiten niet kon vertellen aangezien ze nog te jong was om deze ten volle te beseffen. Verzoekster stelt maar beperkt in Kosovo gewoond te hebben, geen voeling te hebben met dat land en reeds goed ingeburgerd te zijn in België, zodat een terugkeer af te raden is. Verzoekster verwijst naar de discriminatie die zij in Kosovo ondervindt, in het bijzonder wegens de doodsb bedreigingen die zij en haar familie ontvingen van de Albanese bevolking en de onmogelijkheid voor KFOR om hen constant bescherming te bieden. De verwijzing van de commissaris-generaal naar de algemene situatie is volgens verzoekster niet dienstig nu hij daardoor voorbijgaat aan de concrete situatie waarin zij zich bevindt. Bovendien erkent de commissaris-generaal dat Roma vaak te kampen hebben met problemen op allerlei vlak. Verzoekster betoogt dat haar nichtjes ook nog fel gepest en geveiseerd worden waardoor het leven aldaar ondraaglijk zou zijn voor verzoekster. Verder zal zij daar moeilijk werk vinden en valt niet uit te sluiten dat er represailles van Albanezen zullen komen aangezien verzoekster geen kennis heeft van de instanties waar zij kan aankloppen. Verzoekster stelt samen met haar vader in het verleden al een beroep te hebben gedaan op de aanwezige veiligheidsinstanties, namelijk KFOR, maar het was onmogelijk hen afdoende te beschermen. Verzoekster stelt trouwens vast dat de commissaris-generaal de feiten die aan haar problemen ten grondslag liggen niet in twijfel trekt, enkel wordt gesteld dat zij desondanks voldoende bescherming moet kunnen krijgen. Verzoekster verwijst voorts naar rapporten van internationale organisaties die melding maken van discriminatie van Roma.

2.2. . Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. De commissaris-generaal verwerpt de asielaanvraag van verzoekster omdat de aangehaalde socio-economische redenen niet onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag ressorteren en evenmin voldoen aan de bepalingen inzake de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verzoekster niet aanneemelijk maakt geen toegang te hebben tot een aantal economische of sociale rechten zoals werk en een woning omwille van haar etnie of een andere reden, omdat er anno 2011 niet meer gesproken kan

worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo en omdat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden wordt als toereikend wordt beoordeeld.

2.4. Verzoekster heeft, zo stelt de Raad vast, doorheen haar asielprocedure nooit enige melding gemaakt van concrete problemen waarvan zijzelf in Kosovo het slachtoffer zou zijn geweest (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 6). Zij geeft ook zelf aan sinds haar vertrek op 11-jarige leeftijd niet meer naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p.4). Verzoeksters vage verklaringen dat zij bij een terugkeer in Kosovo vreest problemen te zullen krijgen met Albanezen alsook discriminatie te zullen ondervinden berusten aldus niet op enige concrete persoonlijke ervaring, doch enkele op loutere hypothesen. Verzoeksters vrees wordt niet met enig objectief gegeven onderbouwd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen, die in casu ontbreken. Verzoeksters louter hypothetisch betoog kan onmogelijk een bewijs vormen van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster verwijst naar de problemen die haar ouders zouden gekend hebben en haar problemen hieraan gelieerd zijn, is deze verwijzing niet dienstig. Immers blijkt dat de Raad bij arrest nr. 60 762 van 29 april 2011 verzoeksters ouders de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd omdat zij niet aannemelijk hebben gemaakt geen beroep te kunnen doen op bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst verzoekster er op dat, met toepassing van artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

2.5. Artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.6. Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen overtuigend argument aan dat aantoonde dat ook zijzelf geen toegang zou hebben tot een daadwerkelijke bescherming van haar nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij beperkt zich tot het uiten van enkele beweringen omtrent discriminatie door de autoriteiten en het verwijzen naar informatie omtrent de algemene situatie van Roma in Kosovo, hetgeen niet vermogt afbreuk te doen aan de uitgebreide, gedetailleerde en objectieve informatie in het administratief dossier aangaande de gewijzigde veiligheidssituatie en voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land en regio van herkomst, ook voor leden van minderheidsgroepen. Verzoekster toont aldus niet aan dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhoudt te vrezen of nog, dat de conclusies die de commissaris-generaal trekt uit de beschikbare informatie onterecht zijn. De door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, die op het terrein werd ingewonnen, is bovendien afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) zelf en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo. De rapporten van Human Rights Watch, met name "Country of Origin Information Key Documents – Kosovo" van 27 oktober 2009, "Kosovo: Investigate attacks on Roma" van 7 september 2009 en het internetartikel "European states regularly force Roma to return to Kosovo, where they face widespread discrimination" en een webpagina van Wikipedia, daarentegen bevatten eerder vaststellingen die algemeen van aard zijn en zodoende geen afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld. In zoverre de door verzoekster bijgebrachte internetartikelen strijdig zijn met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan de door verweerder bijgebrachte onderzoeksresultaten, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoekster neergelegde niet-geanalyseerde en niet-toegelichte van het internet geplukte informatie.

De Raad wijst er nog op dat de in artikel 48/5, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn; ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en, gelet op wat in de bestreden beslissing gemotiveerd staat, dient te worden vastgesteld dat in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad besluit dat verzoekster niet aantoonst dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Derhalve kan van haar noch de vluchtelingenstatus worden erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

2.8. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.9. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoekster toont geenszins aan dat voormeld beginsel geschonden zou zijn.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.11. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER